

РЕШЕНИЕ

№ 584

гр. София, 21.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Господин Ст. Тонев

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20221100500649 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №649/2022 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на М. на К. срещу решение №20171712 от 13.08.2021 г постановено по гр.д.№23865/2020 г на СРС , 57 състав ; с което въззивникът е осъден да заплати на основание чл.128 т.2 КТ на Д.С. Д.-Ф. ЕГН ***** от гр.София сумата от 2754,11 лева неизплатено нетно трудово възнаграждение за периода 01.04.2020 г – 13.05.2020 г , ведно със законната лихва от 11.06.2020 г до окончателното заплащане на сумата . Решението на СРС се обжалва и в частта за разноските .

Въззивникът излага доводи за недопустимост и неправилност на решението на СРС . В исковата молба няма основания и искания за обявяване на противоконституционност на Решение на НС от 06.04.2020 г за възнагражденията на народните представители за времето от 01.04.2020 г до отмяната на извънредното положение , обявено с решение на НС от 13.03.2020 г . Само НС може да обяви противоконституционност на решение на НС . Решенията на НС са задължителни и въззивникът е действал законосъобразно , защото ищцата е член на политическия кабинет на министъра на К. .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . Законосъобразно СРС е счел , че не следва да се допуска изпълнение на противоконституционно решение на НС , което е ненормативен административен акт . Недопустимо е трудово възнаграждение да се отнема „ за постигане на важна държавна и

обществено значима задача“. Ищцата не е била съгласна да дари трудовото си възнаграждение , а това е извършил вместо нея ответникът .Въззивната жалба е допустима. Решението е връчено на въззивника на 20.08.2021 г и е обжалвано в срок на 01.09.2021 г /по пощата/ .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС .

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

В мотивите на СРС е възпроизведена фактическата обстановка . Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение . Относно доводите за неправилност съдът е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС .

За да уважи иска **СРС е приел** , че безспорно ищцата е работила като директор на Дирекция „Връзки с обществеността“ в М. на К. за процесния период . Трудовото ѝ възнаграждение не е заплатено в изпълнение на Решение на НС от 06.04.2020 г за възнагражденията на народните представители за времето от 01.04.2020 г до отмяната на извънредното положение , обявено с решение на НС от 13.03.2020 г , като безспорно ищцата е член на политическия кабинет на министъра на К. /чл.28 ал.2 ЗАдм/.

Решенията на НС се приемат по конкретни въпроси и след настъпването на съответните последици изчерпват своето действие . Решенията на НС са предимно ненормативни актове , като такова е и процесното решение . Последното наподобява индивидуален административен акт , защото засяга права на определени граждани . Процесното решение противоречи на Конституцията на РБ и на принципите на правовата държава . То би могло да се приложи спрямо народните представители , които са гласували „за“ за него и са се отказали от право на възнаграждение за положен труд , но не и спрямо ищцата като лице полагащо труд в администрацията . На ищцата е представена декларация за дарение , но същата е отказала да я подпише . Полагането на труд е възмездно – чл.128 КТ във вр.чл.270 ал.2,3 КТ – и ищцата има право на възнаграждение .

Решението на СРС е валидно , допустимо и правилно при следните уточнения и изрични мотиви по доводите във въззивната жалба . Липсват основания за нищожност и недопустимост на първоинстанционното решение . Предявен е **допустим осъдителен иск** за трудово възнаграждение , а произнасянето по конституционната съобразност на посоченото решение на НС е в мотивите на СРС .

Съгласно чл.16 от Конституцията на РБ трудът се гарантира и защитава от закона . Съгласно чл.48 от Конституцията на РБ гражданите имат право на труд . Държавата се грижи за създаване на условия за осъществяване на това право . Съгласно чл.48 ал.5 от Конституцията на РБ работниците и служителите имат право на минимално трудово възнаграждение **и на заплащане** , съответстващо на извършената работа. Принципът на

възмездност при полагане на труд е изрично уреден и в чл.242 КТ чл.66 ал.1 т.7 КТ , чл.128 КТ във вр.чл.270 ал.2,3 КТ .

Недопустимо е индивидуалното право на трудово възнаграждение да бъде отнето с решение на НС . Съгласно чл.5 ал.4 от Конституцията на РБ международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те **имат предимство** пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Съгласно трайната практика на ВКС и СЕС нормите на европейското право **имат предимство пред нормите на вътрешното право на съответната държава членка** . Следователно независимо , че според чл.86 ал.2 от Конституцията на РБ решенията на Народното събрание са задължителни за всички държавни органи, организациите и гражданите , ако решение на НС противоречи на европейското право и/или на международен договор , по който РБ е страна , съдът следва да приложи съответната разпоредба от европейското право или от международния договор . В случая :

- според чл.6 от Конвенция №95 за закрилата на работната заплата от 1949 г / Обн ДВ бр.37 от 09.05.1997 г / забранява се на работодателя да ограничава по какъвто и да е начин свободата на трудеца се да **разполага по свое желание с работната си заплата**. Според чл.5 от същата Конвенция работната заплата трябва да се изплаща пряко на работника . Последният не може да бъде принуден да „дарява“ заплата си без негово изрично съгласие .
- според чл.23 т.3 от Всеобщата декларация за правата на човека , всеки човек, който се труди, **има право на справедливо и задоволително възнаграждение** , което да осигури на него и неговото семейство съществуване, съответстващо на човешкото достойнство и допълнено, ако това е необходимо, с други средства за социална защита.
- според чл.31 т.2 от Хартата на основните права на Европейския съюз всеки работник има право на условия на труд, които опазват неговото здраве и сигурност и **зачитат достойнството му** .
- според чл.4 от Европейската социална харта работниците **имат право на възнаграждение** , достатъчно да осигури на тях и техните семейства прилично жизнено равнище.

При зачитане на посочените норми на европейското право/на международни договори , по които РБ е страна трябва да се приеме , че **не е допустимо с решение на НС да се отнеме правото на трудово възнаграждение** , особено на лица , които не са народни представители , а полагат труд в държавната администрация , дори и да са част от политическите кабинети на министри , ръководители на държавни и изпълнителни агенции и пр. Като е уважил иска СРС е постановил законосъобразно решение , което трябва да бъде потвърдено .

По изложените съображения , **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20171712 от 13.08.2021 г постановено по гр.д.№23865/2020 г на СРС , 57 състав .

Решението не подлежи на обжалване .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____